

РЕШЕНИЕ

№ 4196

гр. София, 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 27.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **3472** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на Д. А. Т., чрез адв. Г. С. срещу заповед № Л-1041/3/19.03.2021 г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанието“ /ГДИН/, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание за срок от 1 (една) година“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и издадена при съществени процесуални нарушения. Твърди, че не е извършил посочените дисциплинарни нарушения, като сочи, че принципно е невъзможно да извърши конкретните нарушения. Липсвали фактически констатации на поведението на жалбоподателя, което препятствало правната квалификация на деянията, от където се засягало правото на защита на Т.. Въз основа на последното прави извод, че неправилно са квалифицирани нарушенията като такива по чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Твърди още, че са допуснати съществени процесуални нарушения, като дисциплинарната комисия в нарушение на чл. 35 от АПК е изследвала едностранно обстоятелствата по случая, без да вземе под внимание обясненията на жалбоподателя и исканията му за събиране на доказателства. По същество се твърди, че е прехвърлена отговорността на трети лица по отношение на жалбоподателя, като не е изяснен смисъла „полагане на контрол над служителите“ в конкретната фактическа

обстановка. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед. Претендира разносните по делото. Подробни съображения излага в писмена защита. В съдебно заседание пред Административен съд София - град, жалбоподателят се явява лично и с адв. С., който поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноски по делото.

Ответникът – главен директор на ГДИН, се представлява от юриск. Д., която в писмено становище по делото и в съдебно заседание излага съображения за неоснователност на жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168, ал. 1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от кадрова справка на л. 99-100 от делото жалбоподателят Д. А. Т. е преназначен на длъжност „началник на затвор I-ва категория“ в затвора [населено място], считано от 06.04.2020г. със заповед № ЧР-05-98/24.03.2020 г. на министъра на правосъдието.

По повод доклад рег. № 794/ 25.01.2021 г. по описа на ГДИН, допълнен с докладна записка рег. № 950/ 28.01.2021 г. за това, че старши комисар Д. А. Т., в качеството му на началник на Затвора, [населено място], не е създал достатъчно ефективна организация по администрирането на преписки образувани при прекъсване изпълнението на наказанието лишаване от свобода и не е упражнил контрол над подчинените му служители, в резултат на което неправомерно е прекъснато изпълнението на наказанието на л. св. Ю. Г. Ц. е образувана дисциплинарна проверка със заповед № Л- 384/ 02.02.2021 г. на ЗА – главен директор на ГД“ИН“. Дисциплинарно- разследващата комисия /Д./ е изготвила писмена справка № 2020 от 24.02.2021 г., която установила следното:

На 22.12.2020 г. лишеният от свобода Ю. Г. Ц., чрез пълномощника си адвокат М. Т. - САК, е депозирал молба във Военно-окръжна прокуратура /В./ - С. с искане да бъде прекъснато изпълнението на наказанието му за срок от 7 дни, считано от 09.01.2021 г. до 16.01.2021 г. за да постъпи на лечение в Специализирана болница за рехабилитация – [фирма]. Към молбата са приложени копия на настанително писмо № 00004247/18.12.2020 г., резервация на името на осъдения от 18.12.2020 г., епикриза, издадена от МБАЛ [фирма], С. - Клиника по нервни болести за проведено от лишения от свобода, лечение в клиниката в периода 21.11.2013 г. до 26.11.2013 г. и талон от 10.12.2020 г. за преглед и консултация с професор К. Г. - д.м.н. /прегледа е проведен в частния кабинет на професор Г. в [населено място], [улица].

С постановление № П - 9/18 от 29.12.2020г. В. - С. е възложила на Медицинската комисия към Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да изготви становище, относно настоящото здравословно състояние на лишения от свобода, необходимостта от лечение и дали са условия за провеждане на същото в М. В императивната част на постановление № П - 9/18 от 29.12.2020 г. В. - С. е указано, препис от същото да бъде изпратен и на началника на затвора в [населено място]. Видно от докладна записка от д-р Я. Т. на 07.01.2021 г. ЛКК към СБАЛЛС - С. се е запознала с медицинските документи на лишения от свобода, приложени в полученото Постановление № П - 9/18 от 29.12.2020 г. на В. - С. и е изготвила протокол № 2, изх. № 12/07.01.2021 г. с предложение за прекъсване изпълнение на наказанието на

осъдения Ц., на основание чл. 447, т. 3 НПК, за срок от 7 дни, считано от 09.01.2021 г. Основания за обективизираното в протокола предложение са основната диагноза: дискова болест. дискови хернии на ниво 14-15 15-81 и зачестилите от началото на месец декември 2020 г. силни болки на лишения от свобода в поясния отдел на гръбначния стълб. Посочено е, че физиолечението ще се проведе в Специализираната болница за рехабилитация [фирма].

На 08.01.2021 г. в 15:02 ч. по факса на Затвора в [населено място] е получено постановление, вх. № П - 9/2018 г. от 08.01.2021 г. от А. Р. — прокурор във В. — С., с което на основание чл. 447, т. 3 НПК е прекъснато изпълнението на наказанието на лишения от свобода Ю. Г. Ц., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание лишаване от свобода в З. „К.“ към затвора в [населено място], за срок от 7 /седем/ дни, считано от 09.01.2021 г. Постановлението е насочено към инспектор „Режимна дейност“ в затвора [населено място] - инспектор М. М., който въз основа на възлагателна заповед № 90/ 06.04.2020 г. на началника на Затвора в [населено място] е резолирал постановлението на служител на длъжност - технически сътрудник /анализатор/ за изготвяне на необходимите документи за прекъсване на наказанието и освобождаване на лицето на това основание, считано от 09.01.2021 г.

На 08.01.2021 г. по етапния ред, с общия конвой, лишеният от свобода е конвоиран от З. „К.“ до корпуса на Затвора в [населено място], където е пренощувал. На 09.01.2021 г., след проверка на самоличността на осъдения и даден инструктаж, че следва на 16.01.2021 г. до 17:00 ч. за се завърне в З. „К.“, същият е освободен от затвора.

На 11.01.2021 г. в 17:00 ч. по факса на затвора в [населено място] е постъпило писмо с вх. № 218/11.01.2021 г., адресирано до началника на Затвора в [населено място] от Административния ръководител - Военно-окръжен прокурор на Военно-окръжна прокуратура - подполковник Ж.. В писмото е посочено, че постановление, вх. № П-9/2018 г. от 08.01.2021 г. от А. Р. - прокурор във Военно-окръжна прокуратура — [населено място], е изготвено в несъответствие със законовите изисквания на чл. 448, ал. 1 от НПК, а именно компетентен да се произнесе по прекъсване на наказанието е окръжният прокурор по местоизтърпяването му. Указано е постановление, вх. № П-9/2018 г. от 08.01.2021 г. от А. Р. - прокурор във Военно-окръжна прокуратура - [населено място], да бъде върнато за осъществяване на инстанционен контрол, а лишеният от свобода Ю. Г. Ц. да бъде приведен в Затвора в [населено място] за продължаване изтърпяване на наказанието му.

На 11.01.2021 г. около 15:15 ч. ръководството на Затвора в [населено място] е предприело незабавни действия по установяване местонахождението на лишения от свобода Ц. и връщането му в затвора. Същият ден, с телеграма № 43/11.01.2021 г. лишеният от свобода Ю. Г. Ц. е обявен за общодържавно издирване.

На 12.01.2021 г. в 10:40 часа лишеният от свобода Ю. Г. Ц. се е завърнал сам в ЗО „К.“. В 15:00 ч. лишеният от свобода е изслушан от Комисията по чл. 35 ППЗИНЗС. Същият е предал два броя обяснения, приложени към доклада на началника на Затвора С. и е представил копие от фактура за платена храна, ношувки и процедури за периода 09.01.2021 г. до 11.01.2021 г., включително по повод запитване рег. № 401/13.01.2021 г. по описа на ГДИН, с писмо вх. № 521/13.01.2021г. Специализирана болница за рехабилитация – [фирма] е уведомила ГДИН, че лицето Ю. Г. Ц. е хоспитализиран при тях на 09.01.2021 г. и е изписан на 12.01.2021 г.

Предвид констатациите Д. е приела, че създадената организация по администрирането на преписките, образувани при прекъсване изпълнението на наказанието на лишените

от свобода не е достатъчно ефективна и допуска изпращане на отделни документи -от компетентните на СБАЛЛС към Затвора в [населено място], без знанието и санкцията на началника на затвора /медицинското становище, обективирано в протокол № 2, изх. № 12/ 07.01.2021 г. на ЛКК/. Това е довело до несъгласувани действия с началника на Затвора в [населено място] от страна на инспектор „Режимна дейност“ в Затвора [населено място] при получаването за изпълнение постановление на В. - С. от 08.01.2021 г., с което е прекъснато изпълнението на наказанието на лишения от свобода Ю. Г. Ц.. Същото не е докладвано на началника на затвора, насочено е към инспектор „Режимна дейност“ при Затвора в [населено място] - инспектор М. М., който въз основа на възлагателна заповед № 90/06.04.2020 г. на началника на затвора в [населено място] не е съобразил разпоредбата на чл. 448, ал. 1 от НПК и е резолирал постановлението на служител на длъжност — технически сътрудник /анализатор/ за изготвяне на необходимите документи за прекъсване на наказанието, и освобождаване на лицето на това основание, считано от 09.01.2021г.

Прието е още, че предвид очевидната липса на компетентност от страна на прокурор от Военно-окръжна прокуратура за произнасяне по реда на 448, ал. 1 и сл. от НПК и уважаване на молба за прекъсване от страна лишения от свобода Ц. е било необходимо от страна на началника на затвора да инициира официално сезиране на компетентните прокуратури - Върховна касационна прокуратура и Военно-апелативна прокуратура за извършване на служебен контрол по реда на чл. 46, ал. 4 от НПК. Въз основа на образувано производство по този ред с постановление /рег. № 548/22.01.2021 г. по описа на Затвора, [населено място]/ от 20.01.2021 г. от полковник Д. Д. - зам.-военно-апелативен прокурор във Военно-апелативна прокуратура - [населено място] е отменено постановление, вх. № П- 9/2018 г. от 08.01.2021 г. от А. Р. - прокурор във Военно-окръжна прокуратура — [населено място]. Инициране на служебен контрол от страна на ръководството на Затвора, [населено място] е могло да се извърши както на 08.01.2021 г., при получаването на постановление, вх. № П - 9/2018 г. от 08.01.2021 г. от А. Р. - прокурор във В. - С., с което, на основание чл. 447, т. 3 НПК, е прекъснато изпълнението на наказанието на лишения от свобода Ю. Г. Ц., така и на 04.01.2021 г. при получаването в Затвора, [населено място] на препис от постановление № П - 9/ 18 от 29.12.2020 г. В. - С., с което е възложено изготвянето на становище, относно здравословното състояние на лишения от свобода получено директно от В. и на 06.01.2021 г. при получаване на копие от същото постановление изпратено по компетентност от сектор „Медицинско обслужване в местата за лишаване от свобода“ и регистрирано в деловодната система на Затвора, [населено място].

Предвид констатираната липса на достатъчно ефективна организация по администрирането на преписките, образувани при прекъсване изпълнението на наказанието на лишените от свобода и неупражнен контрол над подчинените му служители, ангажирани с медицинска и режимно - административна дейност в затвора в [населено място], комисията предложила спрямо старши комисар Д. Т. - началник на Затвора, [населено място], I-ва категория, да бъде реализирана дисциплинарна отговорност. Д. приело, че са установени данни за извършени нарушения на служебната дисциплина, които представляват неизпълнение на служебни задължения по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, във връзка с чл. 200, ал. 1, т. 6 и т. 11, предложение първо от ЗМВР, вр. чл. 15, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС, чл. 77, ал. 4 от ППЗИНЗС и чл. 50, ал.1 и ал. 2 от Наредба № 2 за условията и реда за медицинското

обслужване в М., за което се предвижда налагане на дисциплинарно наказание. Предложено е на основания чл. чл. 200, ал. 1, т. 6 и т. 11, предложение първо от ЗМВР да бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от една година.

Със справка № 2020 от 24.02.2021 г. жалбоподателят Т. се е запознал на 25.02.2021 г., видно от протокол № 2112/25.02.2021 г. Същият е депозирал искания и становища. С покана № 2549/11.03.2021 г. ДНО е дал възможност на Д. Т. да даде обяснения и да направи възражения. Поканата е получена на 12.03.2021 г., видно от писмо от същият ден на л. 63 от делото. С вх. № 1216/12.02.2021 г. Т. е депозирал становище по изготвената писмена справка и поканата за обяснение на ДНО.

Издадена е заповед № Л-1041/3/19.03.2021 г., с която на Д. А. Т. е наложено дисциплинарно наказание „порицание за срок от една година“. В заповедта, при преповтаряне на фактическата обстановка от справка № 2020 от 24.02.2021 г., е прието, че е налице липса на достатъчно ефективна организация по администрирането на преписките, образувани при прекъсване изпълнението на наказанието на лишените от свобода и неупражнен контрол над подчинените му служители, ангажирани с медицинска и режимно - административна дейност в затвора в [населено място] – I-ва категория. Посоченото неизпълнение е квалифицирано, като нарушение на служебната дисциплина, съгласно чл. 194, ал. 2, т. 2 от Закона за министерството на вътрешните работи - „2. неизпълнение на служебните задължения“, във връзка с чл. 200, ал. 1, т. 6 и т. 11, предл. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи.

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства по делото са изслушани и приети гласни доказателства. Според св. М. М. същият има заповед, с която началникът на затвора (Т.) го оправомощава да изпълнява разпореждания на прокуратурата за прекъсване на изпълнението на наказание поради здравословни причини. Свидетелят сочи, че е следвало да направи проверка дали спрямо лицето няма друга мярка за задържане под стража, да подготвим документите за прекъсване на наказанието и да ги предадем. Твърди, че няма възможност да не изпълни постановление на прокуратурата. Свидетелят И. С. дава сведения, че след като се е установило несъответствието по см. на НПК, началникът на затвора веднага е информирал В. и е създал организация за връщането на л. св. Ц. в затвора.

При така установените факти, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена от адресат на акта и в срок по чл. 149, ал. 1 от АПК предвид датата 23.03.2021 г. на връчване на заповед № Л-1041/3/19.03.2021 г. и датата 24.03.2021 г. на депозиране на жалбата пред Административен съд София град.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – главен директор на ГДИН. Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 2, т. 9 ЗИНЗС главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ награждава и наказва служителите в главната дирекция и в териториалните ѝ служби. Нормата на чл. 19, ал. 2 ЗИНЗС пък предвижда, че за държавните служители по ал. 1, т. 1 (държавни служители, които пряко осъществяват дейности по изпълнение на наказанията или на мярката за неотклонение задържане под стража) се прилагат разпоредбите относно държавната служба в Закона за Министерството на вътрешните работи, доколкото в този закон не е предвидено друго.

Дисциплинарното наказание е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл. 195 от ЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарното наказание се налага

не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Според чл. 196, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. В ал. 2 на чл. 196 от ЗМВР е предвидено, че установяването на дисциплинарното нарушение се осъществява в момента, в който материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 2/04.07.2002 г. по адм. д. № ТР – 3/2001г. на ВАС, което не е загубило значението си. В случая твърдяното нарушение може да се приеме, че е открито най-късно на 11.03.2021 г., когато е изпратена покана № 2549/11.03.2021 г. до Д. Т. за даване на писмени обяснение, доколкото по делото няма други данни кога ДНО се е запознал с всички материали от дисциплинарното производство, респ. липсват положените резолюции с дати върху писмена справка и становище на Д..

Процесната заповед е издадена в предвидената в чл. 210, ал. 1 от ЗМВР форма. Изпълнени са изискванията на чл. 205, ал. 3 и чл. 206, ал. 1 от ЗМВР, като жалбоподателят е имал достатъчно възможност да защити правата и интересите си. В настоящия случай служителят е запознат с всички актове по дисциплинарната процедура – заповед за извършване на дисциплинарна проверка, писмена справка за резултатите от проверката и заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Предоставена му е възможност да даде обяснения и възражения с покана изх. № 2549/11.03.2021 г., в която по същество са преповторени констатациите от писмената справка. Поканата е редовно получена, като съдът приема, че Т. се е възползвал от дадената му възможност да депозира възражения, предвид подаденият писмен отговор с вх. № 1216/12.03.2021 г.

Допуснато е обаче съществено процесуално нарушение, което е довело до неправилно приложение на материалния закон. От събраните доказателства по делото се установява, че формално е спазена процедурата по налагане на дисциплинарни наказания в МВР – спазени са процесуалните срокове, предоставена е възможност служителят на МВР да се запознае с материалите по преписката, да заяви своето становище пред дисциплинарно-наказващия орган преди да му бъде наложено наказанието. Заповедта обаче, по мнение на съда само формално съдържа изискуемите реквизити, по същество е неясна, в следствие на което дейността на жалбоподателя Т. е неправилно квалифицирана.

В процесният случай, словесното описание на деянията, вменени като нарушения са свързани с организацията по администриране на преписки, образувани по повод прекъсване на изпълнението на наказание „лишаване от свобода“ по здравословни причини. В случая Д., както и дисциплинарно-онаказващият орган са установили, че има такава организация, но същата не е достатъчно ефективна. Така формулираното дисциплинарно обвинение обаче не съставлява дисциплинарно нарушение. Никъде по преписката не се коментира неизпълнение на каквито и да е служебни задължения, нито се говори за лошо изпълнение. Неефективно не е равносилно

на лошо, още по-малко на пълно изпълнение, за което вече се следва дисциплинарна отговорност. Дори и да се приеме тезата на ДНО, в смисъл, че неефективното изпълнение води до дисциплинарна отговорност, то органът е следвало да укаже какво разбира в случая под ефективна организация по администрирането на преписките. Вярно е, че с оглед на конкретиката ДНО е посочил, че предвид липсата на компетентност на прокурор от В. по отношение на л. св. Ю. Ц. за произнасяне по реда на чл. 448 от НПК, то Т. е следвало незабавно да уведоми ръководителя на военно-окръжна прокуратура. Последното обаче е направено от комисар Т. и е извършен служебен контрол по чл. 46, ал. 4 от НПК с постановление от 20.01.2021 г. от зам. военно - апелативния прокурор. Извън което съдът намира за необходимо да посочи, че разпорежданията на прокурора са задължителни за държавните органи, длъжностните лица, юридическите лица и гражданите. Не се изпълняват само тези разпореждания, които налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му. В случая, извършването на инцидентен контрол от страна на директора на затвора на актовете на прокурор не е в неговите правомощия.

На следващо място, съдът не приема от изложената факт. обстановка, че началникът на Затвора, С., не е осъществил контрол спрямо подчинени, независимо от правната квалификация, обсъдена по-горе. Посочените в заповедта фактически основания, обобщени като "неупражняване на контрол над подчинени" не могат да послужат като достатъчно ясно и конкретно основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя. В обстоятелствената част на заповедта се твърди, че Т. не е изпълнил служебните си задължения, а именно: да осъществи контрол върху работата на подчинените му служители. Когато се ангажира дисциплинарна отговорност за неупражнен контрол от пряк началник над подчинени служители, наказващият орган дължи да посочи ясно и конкретно какви са били правомерните действия, с които може да бъде упражнен дължимият контрол. Неупражняването на контрол предполага бездействие, когато служителят дължи активни действия. Когато на държавния служител се вменява определено бездействие, дисциплинарно-наказващият орган задължително следва да изложи мотиви в какво се изразява дължимото действие, в изпълнение на каква правно регламентирана дейност е дължимо действието и дали от обективна страна представлява неупражняване на контрол над подчинени и по какъв начин. В случая, от мотивите към заповедта не става ясно какви действия е следвало да бъдат предприети и по отношение на кого, при все, че както беше изложено по-горе от момента на установяване на липсата на компетентност по чл. 448, ал. 1 от НПК на прокурор от В., веднага е сезирана ВАпП за отмяна на постановлението.

По изложените съображения съдът приема, че заповедта се явява немотивирана, доколкото същата не съдържа такива фактически твърдения, които да сочат наличие на вина на жалбоподателя, за да му се вмени

твърдяното дисциплинарно нарушение. Както бе отбелязано по-горе от описаната в заповедта фактическа обстановка, се сочи изпълнение на служебни задължения по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Конкретизирано е, че случаят обхваща хипотези на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, като е направена привръзка с чл. 200, ал. 1, т. 6 и т. 11, предл. 1 от ЗМВР – „неупражняване на контрол над подчинени“ и „неизпълнение на служебни задължения“. Съгласно постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004 г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС административният акт или отказът да бъде издаден такъв акт трябва да бъде мотивиран, включително и когато административният орган е овластен да реши въпроса по свободна преценка, което изискване в случая не е спазено. Недопустимо е да се твърди нарушение на определени норми без точно конкретизиране на задълженията по тях. В този смисъл е и трайно установената съдебна практика, дадена с решение № 6587 от 16.05.2014 г. по адм. д. № 16239 от 2013 г. по описа на ВАС, V отделение, решение № 1823 от 10.02.2014 г. по адм.д. № 3554 от 2013 г. по описа на ВАС, V отделение.

По тези съображения, заповед № Л-1041/19.03.2021 г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените и претендирани разноски в списък по чл. 80 от ГПК в общ размер на 510 лева, от които петстотин лева адвокатски хонорар и десет лева – държавна такса за разглеждане на делото. възражението за прекомерност не следва да бъде уважавано. Размерът на адвокатското възнаграждение е в рамките на допустимото по чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразено с фактическата и правна сложност на делото, в рамките на което са разпитвани двама свидетели и са ангажирани доказателства по две преписки.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 33-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Д. А. Т.,
ЗАПОВЕД № Л-1041/19.03.2021г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание за срок от една година“.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на Д. А. Т., ЕГН [ЕГН], сумата от 510 (петстотин и десет) лева, представляващи разноски по делото - заплатен адвокатски хонорар и платена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от уведомяването на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: